

[Handelsministeren.]

jo paa, hvorledes Høsten bliver. Det, der er det sikre, er, at Roedyrkerne baade for indeværende Aar og næste Aar faar sikret en Pris paa 1 Kr. 90 Øre i Modsetning til tidligere 1 Kr. 80 Øre. Disse 1 Kr. 90 Øre skal de have udbetalt, og hvis det bliver et godt Aar, kan de vente at faa en Tantième paa 30 Øre, saa at de faar 2 Kr. 20 Øre. Saa længe Roedyrkerne har faaet deres 1 Kr. 80 Øre, har Sukkerfabrikkerne haft Ret til at faa 4 pCt. i Rente af deres Aktiekapital. Nu maa Sukkerfabrikkerne træde tilbage, idet de først faar deres 4 pCt. garanteret, efter at de har betalt 1 Kr. 90 Øre for Roerne. Naar saa Sukkerfabrikkerne har betalt disse 1 Kr. 90 Øre, og de har faaet deres 4 pCt., som garanteres dem, kan Sukkerfabrikkerne have Haab om at faa 5 pCt., eventuelt 6 pCt., men Sukkerroedyrkerne er, alle Forhold taget i Betragtning, med en nogenlunde normal Høst sikre paa at faa 2 Kr. 20 Øre for deres Roer. Naar de har faaet dette, og Sukkerfabrikkerne har faaet 6 pCt., kommer Staten i Betragtning med Hensyn til at faa Resten af Overskuddet og derved faa Mulighed for at faa Underskuddet paa de 1,3 Mill. Kr. ud af Verden; men nogen Sikkerhed derfor har vi ikke, og slaar det fejl, har jeg ingen anden Vej at gaa end at anvende Lovforslagets § 4, hvori der staar, at jeg kan forhøje Sukkerprisen inden for et Maksimum af 38 Øre.

Nu vil jeg jo haabe, at jeg ikke behøver at gaa til at forhøje Sukkerprisen, for jeg tror, at en Forhøjelse af Sukkerprisen vil blive upopulær rundt om i Danmark; det har jeg mærket paa mange Maader. For det første rammer det jo ethvert Hjem, der køber Sukker, og det rammer naturligvis haardere, jo flere Personer der er i Hjemmet, i hvert Fald talmæssigt set. Endvidere er der jo en Mængde Virksomheder, der har stort Forbrug af Sukker, Konservesfabrikker o. s. v., og naar Sukkerprisen forhøjes for dem, kan de ogsaa blive tvunget til at forhøje deres Priser. Det er ikke uden Betænkelighed at gaa til at forhøje Sukkerprisen ud over det, den nu er. Den er jo nemlig ikke 33 Øre af Fabrik, som der staar i Lovforslaget. Den er 33 Øre + 5 Øre, altsaa 38 Øre af Fabrik, idet den ekstra Femøre, som Rigsdagen lagde paa Sukkeret for nogle Maaneder siden, maa lægges til de 33 Øre. Skulde man saa yderligere til nu at forhøje Prisen med et Par Øre, kom vi op paa 40 Øre, og jeg vil i hvert Fald meget fraraade at gaa til det, saa længe der er nogen Mulighed for at undgaa det.

Jeg har, som sagt, nok set, at der er stort Røre om Sagen, at Sukkerroedyrkerne siger, at de faar for lidt, og at de skal have noget mere. Jeg vil gøre ærede Medlemmer opmærksom, paa, at det kan kun ske ved at forhøje Sukkerprisen; der er ikke andre Steder at tage det fra. Man kan ikke henviser til, at jeg har flere Penge, for naar de nu faar de 3 Mill. Kr., saa tager jeg hele Sukkerfonden med, ogsaa den Del af Sukkerfonden, som decideret er Statens, nemlig de 900 000 Kr., der staar paa Finansloven. Selv om vi bruger hele Sukkerfonden, vil vi alligevel, naar Sukkeraaret er omme, være i den Situation, at vi gaar ud af det med et Underskud paa 1,3 Mill. Kr. Det Beløb staaar Staten i Forskud for, og det kan kun dækkes enten af Skatteydernes Penge eller af Sukkerforbrugernes Penge. Det kan ikke tilvejebringes paa anden Maade, medmindre man kan vente at faa saa stor en Høst i Aar og de kommende Aar, at vi tjener disse 1,3 Mill. Kr. ind. Det kan vi jo haabe paa, men vi maa ogsaa tage i Betragtning, at Muligheden for, at vi ikke kan det, er til Stede.

Det er klart, at Roedyrkerne gerne vil have saa meget som muligt. Sukkerfabrikkerne klager ogsaa over, at de er blevet skubbet lidt tilbage med Hensyn til at faa deres 5 eller 4 pCt., og begge Parter klager over, at Sukkerordningen er 2-aarig. Men Folketinget har faktisk enstemmigt vedtaget Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, og alle Forhold taget i Betragtning synes jeg, Forslaget er ret og rimeligt.

Jeg kan i denne Forbindelse oplyse, at jeg navnlig i de sidste Dage har faaet en hel Del Henvendelser fra Folk, som ikke hidtil har dyrket Roer, med Anmodning om at komme i Betragtning, hvis der er nogen af dem, der hidtil har dyrket Roer, som ikke mere vil dyrke Roer. Hvorledes dette Forhold nu kan ordnes, ved jeg ikke. Der er paa forskellige Maader i Pressen givet Udtryk for, at det hidtil har været et Monopol, endda et godt Monopol at dyrke Sukkerroer, og det er det ogsaa, for vi kan daarligt tillade, at der bliver dyrket mere end 80 000 Tdr. Land Roer, da vort indenlandske Sukkerforbrug ikke er større end svarende til, hvad man normalt kan avle paa 80 000 Tdr. Land. Nu var der det mærkelige ved hele Forholdet sidste Aar, at vi i Begyndelsen af Aaret 1934 troede, at der, som jeg allerede har sagt, skulde blive et mægtigt Overskud af Sukker, og at vi maatte eksportere noget af dette Sukker. Hvis vi havde skullet det, vilde vi have tabt meget store Beløb derpaa, og det Tab skulde Staten bære, for Sukkeret laa for Statskassens Reg-